

Ngồi nói phét và ngồi nói có chung một điểm là nói những điều không có, những điều không có trong trí tưởng tượng của họ như họ nói là sự thật, và làm “vui tai” người nghe không ít.

Tôi có người bạn trước kia phục vụ trong ngành Quân Công, chuyên lo việc xe cộ, súng ống, đạn dược. Anh có cái tài biến chiếc “Ráp” nhà binh thành xe “Ráp” dân số dè dàng. Cách thức biến hóa ra sao thì quá tình tôi bù trừ. Anh là một con người đàng hoàng, chỉ lo để ý đến xe cộ như họ nói là ghé mắt vào mỹ cái thì gây ra tiếng nói chửi người như đần, mìn v v... Do đó, tuy hàng ngày phải chăm sóc với chúng những anh không hề bị tiếng nói của đần như họ nói tâm tính. Tôi phục anh lắm. Sống gần với đần dốt, nghe đần nói mỗi ngày mà anh không hề “N”.

Tôi sao tôi nói tiếng nói của đần như họ nói tính tình con người? Cũng dễ hiểu thôi, tiếng nói mỗi ngày thấm dần vào da, thịt, máu, lên tới óc, vô trung khu thần kinh gây ra căn bệnh “n”.

Người nói thì đen, người dèn thì rởn rã mà! Đó là chuyện bình thường của “Nhàn Ngồi Đón Khách Các Khách Đần”. Đần nói thì làm chửi người như họ nói anh chàng nói chuyện làm “chửi” ai c. (Thật ra cũng có một vài trường hợp hợp các người đần vì tin lời các chàng “n” mà “chửi” c một đ. Khi nhận biết ra chàng đã “n” đ “tán” mình thì lúc ấy ván không phải đã đóng thuyền mà là đóng “thùng” rồi!).

Đần thì có như loa. Đần súng lục, súng trường, súng tiểu liên, súng đại liên. Còn đần đại bác thì cũng có đủ loại như 105 ly, 155 ly, 175 ly hay loại 130 ly của Liên Xô biến xa 27 cây số v... Mỗi loa gây ra tiếng nói lớn nhỏ khác nhau và tác hại cũng khác nhau. Con người “n” cũng theo quy luật như thế. Người nói ít, kẻ nói như, hay d tùy trình độ.

Nó cũng là một hình thức nói phét, chỉ khác nhau về cách nói và hoàn cảnh. Người nói phét và người nói có chung một điểm là nói những điều không có, những điều không có trong trí tưởng tượng của họ như họ nói là sự thật, và làm “vui tai” người nghe không ít. Nói phét thì không cần ngại, còn mưu cho đần nói thì phải có “kích động” hay ngại nói mỗi làm cho đần phát.

Người nói cũng giống như đần nói, nghĩa là phải có “ngồi nói”. Ngồi nói có thể là một người đang đứng ngang trước mặt, có thể là trong một bữa tiệc, có thể là sau một chuyện đi xa trở về, cũng có thể là một chuyện thăm hỏi quê hương v... Cũng nói đần của người nói đần c một nhà văn có tí máu khô hài mô tả như sau: “Trong một phút có 60 giây thì anh ta nói hết 59 giây,

bạn chớ có duy nhứt mọt giậy đờ gọt gù cái đờ u cớ a bần thôi chớ không thớ xen vào câu chuyện vớ ý kiờn ý ong gờ hớ t.”

Nờ u tiờn gờ cớ a đờn lờn hay nhờ tùy theo loời đờn thì ngờ i nờ cũng đờ đờ ng không kém. Ngờ i có hớ c và vô hớ c, cách nờ và đờ tài nờ khác nhau. Bầy giờ ta thờ đời m qua mớ t sớ các “thờ loời” nờ xem sao. Nhờ ng đờ ng “nờ” này, ta thờ ng bớ t gờ p trong đời sờ ng hàng ngày. Cũng nhờ nói phét, bàn vớ nờ thì nhờ ng anh cán ngờ Viờ t Cờ ng vớ n là vô đờ ch thờ giờ i (nờ theo kiờu khờ u hiờ u “chờ nghĩa Mác-Lênin vô đờ ch bách chiờn bách thờ ng muờn năm) dán khờ p hang cùng ngõ hờ m vớ y). Sau ngày Viờ t Cờ ng cờ ng chiờ m đờ c miờn Nam, cái đờu khờ cớ a phe ta khi vào tù là phờ i nghe chúng “Nờ”. Nhờ ng tiờn gờ chát chúa, kéo dài ngày này sang ngày khác, nờ liên hờ i kờ trờ n tờ a hờ nhờ mớ i tên cán ngờ đờ u có gờ n cớ c pin đờ i đít và công tờ c luôn luôn vớ trí “on”. Bớ t cớ buờ i lên lờ p nào trờ c mớ y chàng cớ i tờ o đờu khờ cớ a phe ta, trấm tên cán ngờ đờ u “nờ” mớ t giờ ng đờ u nhờ nhau:

- “Ta đờ đánh thờ ng hai đờ quờ c sờ ng sớ là Pháp và Mờ thì sớ gì ba cái chuyện làm kinh tờ . Kờ tờ ngày đờ ng nờ c và bớ o vớ nờ c, đờy là thờ i kờ huy hoàng nhờ t trong lờ ch sớ nờ c ta. Dân tờ c ta thông minh, cớ n cù, tài nguyên= thiên nhiên đờ i dào, tiờn rờ ng bớ c bớ , nhờ t đờ nh trong kờ hoờ ch bớ n lờ 5 năm tờ i, nờ c ta sớ vớ n lên trờ thành mớ t trong nhờ ng nờ c có nờ n công kờ nghờ hàng đờ u cớ a thờ giờ i”.

Tờ c cớ i mớ t đờ u là, cán ngờ thì nờ nhờ thờ , trong khi đờ bà Nguyờn Thờ Bình lờ i kêu gờ i thờ giờ i hờy viờn trờ cho Viờ tnam mớ t trờ u cái cuờ c. Con trâu đờ trờ c, cày cuờ c theo sau thì Cờ ng Sờ n Viờ tnam sớ làm cho thờ giờ i kinh ngờ c là phờ i. Và cho đờn bầy giờ , sau hờn 30 năm, thờ giờ i vớ n còn tiờ p tờ c kinh ngờ c vì sớ chờ m tiờn và nghèo đời cớ a quờ c gia này. Nờ nhờ thờ là kiờ u nờ cớ a Hoàng Trung Thông:

“Cớ sớ c ngờ i sớ i đá cũng thành cớ m”

Hay cớ a vắn nờ Tờ Hờ u:

“Chân đờp lờ p bớ c lên tàu vũ trờ ”

Ghờ quá ! Quý vớ thờ hình dung mớ t tên Viờ t Cờ ng mang đờp lờ p (tờ c là đờp râu, loời đờp làm bớ ng vớ bánh xe hờ i phờ thờ i) bớ c lên phi thuyờn cớ a thiên hờ bay (ké) vào vũ trờ thì cái sớ nờ đờ kờ quái và trờng tráo nhờ thờ nào. Viờ t Cờ ng “nờ” là do bớ n chớ t, do cái chờ nghĩa “nờ” Mác-Lênin đờ y đờ nhờ ng con ngờ i Cờ ng sớ n lúc nào cũng phờ i biờ t nờ và nờ .

Còn phe ta “nờ” là do đờ ra và lờ n lên gờ n các kho đờn bớ đờ c công Viờ t Cờ ng phá hoờ i. Ngoờ i trờ mớ y anh chàng nờ vớ i các ngờ i đờ p đờ bớ t tí ái tình còm hay kiờ m vớ , còn phờ n lờ n ‘nờ’ chờ đờ chờ ng tờ ta đờy là siêu viờ t siêu quờ n, là cũng hớ t xờ y con cào cào nhờ ai. Cũng có mớ t sớ ngờ i nờ vì bớ t chờ c theo chờ nghĩa A.Q cớ a vắn hào Lờ Tờ n (A.Q chính truyờn) bớ ng sớ thờ ng trờ n tờ ng tờ ng hay tờ cho rờ ng trờ c kia ta cũng xuờ t thân tờ đờng đời trấm anh, thờ phiờ t.

Lúc chờ a mớ t nờ c, tời có mớ t ngờ i quen đờ trong quân đời. Cờ p bớ c anh ta là Hờ Sĩ thời nhờ ng khi ra khờ i nhà đờn thấm ngờ i yêu thì anh ta đờo lon Trung Úy. Nhờ cái sớ “nờ” tờ Hờ Sĩ

Chuyện Nhỏ Ngọt i Đố G n Kho Đ n

Tác Giả: Hu nh Văn Phú

Thứ Ba, 31 Tháng 5 Năm 2011 19:37

lên Trung Úy này mà anh c i đ c nàng. Đây là chuyện có th t ch tôi không h ph a. Tôi còn

nh , lúc tôi m i ra tr ng Võ B , mang lon Thi u úy, ch huy Trung đ i, đi hành quân Ph c Tuy, tôi th ng đ i cái nón v i trên có g n m t hoa mai (b n tôi g i là lon ph đ Vi t ng vì lon TQLC là nh ng v ch tr ng, ph n l n dân chúng vùng quê không rành). M t tên đ t c a tôi tên là H ng, l i đ ng lúc tôi ng tr a, h n lén l y cái nón c a tôi đ i đi ra ch Bà R a “đ t le” v i m y cô th may. Tôi không h bi t chuyện y cho đ n m t hôm tôi nghe lính tráng trong đ n v tôi nói v tên H ng v i cái danh x ng là “H ng N” :

- Cái th ng H ng đó “n” đ s . Nó dám l y cái nón có g n m t bông mai c a Thi u Úy đ i ra ch và t x ng là thi u úy đ “tán” m y cô th may.

Tôi h i tên đ t c a tôi: - C u có l y cái nón c a tôi đ i ra ch tán đào đ y à ?

H n c i tr , thú nh n: - Đ , em m n đi đ t le m t tí mà.

- Th o nào, hôm qua có m t cô đ n đây h i tôi có bi t thi u úy H ng không, té ra là c u.

H n tâm tình v i tôi: - Thi u úy à, coi b nàng “ch u” em r i đó. Em r t cảm n cái nón c a thi u úy.

- Sao c u không cảm n tôi mà l i cảm n cái nón ?

- Có cái nón y em m i “n” đ c ch .

- Th c u đ g n g n kho đ n Long Bình hay Cát Lái ?

- Quê em Bình Đ ng mà.

- Trên đó có kho đ n nào không mà sao c u “n” quá v y ?

Tên đ t c a tôi hi u ra, có v m c c và l nh đi ch khác.

Nh ng năm s ng trong các tr i tù C ng S n, tôi cũng đã t ng chung đ ng và ph i nghe nh ng cây súng đ i liên n d d i. H n v nh ng ngày tháng cũ trong quân ngũ c a h v i nh ng hành đ ng xu t qu nh p th n, nh ng chi n công hi n hách, nh ng màn ăn ch i vung vít kh p các ch n xa hoa, v cái s tiêu xài t n b c nh n n c c a h , v nh ng giai nhân tuy t s c mà h quen bi t v.v...M t kh u “đ i bác” g c giáo ch c bi t phái, t ng n m bên c nh tôi, n v cái v ra ng c dân bi u c a anh ta :

- H i tôi ra ng c dân bi u, tôi cho h c trò c a tôi đi kh p các t nh mi n Nam dán bích ch ng c đ ng cho tôi. T n khá nhi u t n mà r t cu c cũng không có c h i đ s đ ng m nh b ng c nhân lu t c a tôi trong tòa nhà l p pháp đó.

- Anh ng c đ n v nào?

Chuyện Nhỏ Ngọt ngào Đón Khách Khoe Đón

Tác Giả: Huänh Văn Phú
Thứ Ba, 31 Tháng 5 Năm 2011 19:37

- Quän Tân Bình, Gia Đänh

- Ờa, quän Tân Bình mà sao cho häc trò đi khäp näc cä đäng làm chi ?

- Träi đät, phäi cä đäng khäp näc, ngäi ta mäi biät mà bäu cho mình chä.

Nä thì nä nhä thä nhäng đä cäp đän näc mä thì mä näc cäa anh ta rät giän đä. Tôi nói väi anh: - Anh có mät quá khä “vàng son” quá, ngày xäa tôi không theo näi cái gót chân cäa anh. Thä bây giä anh có näc mä gì nào ?

Câu träi läi cäa anh rät trän täc và täm thäng: - Tôi mä näc sao bây giä có mäy cä khoai mì hay vài trái bäp ăn cho no bäng thôi.

- Anh có bä bänh tâm thän không ? Đã mä näc thì täi sao anh không mä näc đäc träi nhäng ngày tháng cũ y cho säng cái thân mà läi đi näc cä khoai, trái bäp ?

Anh häi “quê”, thän cái mät ra và chäng chä: - Bä khä, bäng đang đói mà läi nä trong tù thì mä näc cao sang là không thäc tä chút nào.

- Nhäng mà cái mä näc thäc tä đó cäa anh cũng vän không thä thäc hiän đäc mà.

Anh “xì näc” thäy rõ: - Ông đäch thäm nói chuyän väi mà y näa.

Còn phe ta mà sang đây tä häi 75, näu có đä gän kho đän thì tôi chäc räng cái sä “nä” yä cũng kinh hãi không kém. Chuyän nä đó chä cän nghe qua vài câu là ngäi ta biät ngay. Nä nhä väy đäc mô tä là nä có license. Cái license là cái giäy chäng nhän hành nghä mà, không có nó là không đäc đâu nhä. Chäng hän mät ngäi tä nhän mình là kä sä đän, tät nghiäp tä mät träng đäi häc danh tiäng cäa Mä.

Theo läi anh nói, anh đã täng là kä sä träng trong mät häng Mä, đäi quyän anh có täi 4, 5 tên kä sä mũi lõ, mät xanh, läng anh 150 đô la/giä chä không phäi ít. Väy mà anh cóc cän, “quit” job ngay đä hành nghä tä do, säa đän cho “phe ta” väi giá phäi chäng chä không “chät đäp” nhä mäy tên chuyên viên bän xä. Tìm cho ra đäc mät ngäi nhä anh trên cõi đäi ô träc này đâu phäi đä ! Tuy nhiên, khi đi hành nghä säa đän thì anh ta đäa ra cái danh thiäp trên đó có ghi cái “license number” đằng hoàng. Và thiên hä bäo tôi räng đó là mät đäng nä có license.

Nä thì phäi xät läa, xät khói và xät häi dù có license hay không. Läa, khói, häi xät ra tängäi “nä” khiän cho đäi “bäng đäng vui”. Phäi vui và hänh đän vì phe ta có đäc mät ngäi nä rät đáng đäng tiän bát gäo.

Và đây là mät “cây bút” đä gän kho đän. Anh ta viät xong mät bài giä đäng báo. Bài viät cäa anh không phäi là truyän ngän, tùy bút, khäo cäu hay tham luän chính trä giä cä mà là mät bài vä “thä thái nhân tình”. Anh giäi phone đän mät ngäi bän häi ý kiän vä bài viät cäa anh.

- Sao, anh thäy bài viät cäa tôi thä nào ?

- Rät tuyät !

- Đ´, anh th& y “v&nh t&ai” c& a t&oi ch& a ? V&= &nh t&oi l& v&nh “b&ac h& c”, v&nh “&eloquent”, v&nh T& L& c V&nh Đ&oan m&. Anh n&en ca t&ng t&oi m&t ph&at đ&.

C&ai kho đ&n n&y c& l& quên m&t đ&u u c& b&n l& khi m&t t&ac ph&m, m&t bài v&nh...đ& ph& bi&n th& nh&ng g&i anh vi&t xu&ng kh&ng c&on thu&c v& anh n&a m& thu&c v& đ&c gi&. T& khen m&nh hay b&t ng&ng i kh&ac khen m&nh, ng&ng i ta g&i đ& l& “t& ph&at, t& n&” theo c&ai ki&u “t& bi&en t& đ&nh”. Tuy nhi&en, kh&ng th& tr&ac anh đ&c v& đ& l& chuy&n th&ng tình. V& c&ng v& c&ai th&ng tình mu&on th&a &y n&en ng&ng i x&a đ& n&oi “t& k& v&nh ch&ng, tha nh&n l&ao b&” m&a ca dao ta đ&nh n&om c&ai n&oi tr&en nh& sau:

X&a nay v&n th&oi th&ng tình
V&ng&ng i th& đ&p, v&nh m&nh th& hay.

C&on nh&ng “Vi&t ki&u” v& th&nh qu& h&ng m& t&oi c&o đ&p g&p tr&c khi sang x& n&y, kh&ng c&o ai trong s& h& n&oi r&ng đ&ng h&ng “o&en phe”, l&nh th& trong c&ac h&ng x&ng hay buồn b&n...m& ai ai c&ng nh&n m&nh l& k& s&, b&ac sĩ, t& l&m c&ng l& chuy&n vi&n k& thu&t v.v... Nh&ng n&am 87, 88 c&o th& coi l& th&i k& m& đ&u nh&ng chuy&n v& th&nh qu& nh& c&a Vi&t ki&u. Vi&t C&ng ti&p đ&nh h& r&t tr&ng th&, nh&t l& c&ac kho đ&n t& x&ng l& b&ac sĩ, k& s& v&i hy v&ng nh&ng v& n&y s& gi&up đ&nh b&c, m&y m&oc v.v... T&oi đ&c nghe k& m&t chuy&n nh& sau:

M&t Vi&t ki&u nh&n chuy&n v& th&nh qu& nh&, gh&e l&i b&nh vi&n Ph&u Nhu&n, t& x&ng l& b&ac sĩ v& ng& ý mu&n tham quan b&nh vi&n. Gi&am đ&c b&nh vi&n c&ng mu&n nh&n đ&p n&y nh& anh ta gi&up cho m&t s& tr&ng b& đ&ng c& y khoa. Anh đ&c s&n đ&on, ti&p đ&nh nh& m&t th&ng kh&ch. Anh đ&c h&ng đ&n đ& th&nh m&t v&ng b&nh vi&n, l&nh ti&p x&ng v&i c&an s& ph& tr&ac ph&ng m& c&a b&nh vi&n, anh ta đ& l&nguy&n h&nh c&ai s& “đ& g&n kho đ&n” c&a anh qua m&u đ&nh th& ai đ&nh i đ&nh gi&a anh v& nh&n vi&n ph& tr&ac đ&nh u h&nh ph&ng m&.

- Th&a b&ac sĩ, b&nh vi&n m&i x&y c&t n&en ph&ng m& c&n tr&ng b& m&t h& th&ng đ&en m& kh&ng c&o b&ng.

- C&oi n&oi c&ai g&i l& v&y ? C&oi xin tr&ng b& đ&en m& l&i đ&oi đ&en kh&ng c&o b&ng l& l&nh sao ?

Nh&n vi&n ph&ng m& c&o v&ng&c nhi&n v& nh&n ra r&ng anh ta kh&ng ph&i “đ&nh trong ng&” n&en gi&i th&ch:

- Đ&en kh&ng c&o b&ng l& đ&en kh&ng h&t b&ng, t&c l& kh&ng in c&ai b&ng c&a c&a đ&ng c&, b&nh tay hay c&ai đ&nh u c&a b&ac sĩ che t&i ch& m& tr&en ng&ng i b&nh nh&n, ch& kh&ng ph&i l& c&ai b&ng đ&en.

Anh ta l&nh th&nh. Sau đ&oi, nh&n vi&n ph& tr&ac c&on ti&p t&c gi&i th&ch c&ng đ&ng c&a h& th&ng đ&en ph&ng m& l& c&o th& khu&ch t&nh hay h&i t& &nh s&ng c&ng nh& đ&nh u khi&n chi&u &nh s&ng xa, g&n h&oc r&i v&o n&i n&oi m& b&ac sĩ c&n ph&i m&. Anh ta b&nghe “gi&ng” n&en x&i n&c v& “h&” ngay t&c kh&c, cho th&y m&nh n&ng l& b&ac sĩ nh&ng l& b&ac sĩ ch&a xe h&i:

- C&oi kh&ng c&n ph&i gi&i th&ch n&a. T&oi s&a xe h&i t&oi bi&t. N&oi gi&ng nh& b&ng đ&en xe h&i ch& c&o kh&ac c&ai g&i đ&u.

Sau buổi tham quan đó, anh “mọt đi không trở về”, không “léo hánh” đến bên nhà vì bạn yêu của. Và cũng kể từ đó, Việt Công chế tạo cho các công quan đưa phôi công nghệ quy định tiếp xúc với Việt kiều về chế tạo hàng để khách mua.

Trên lối chuyện bên xe Máy này, mọt hôm tôi được mời “đi học” cho bạn quy định của con gái mọt bạn bạn. Bên hàng đàn trai có mọt anh chàng mà tôi tin đến 99,99% anh ta đưa bạn kho đưa Long Bình. Anh “nọt” ghê quá, nọt liên thanh, nọt liên tu bạn bạn, nọt không ngừng nghỉ, không hề mọt mọt, chuyện vẫn học đưa chuyện chính trị của nọt c Máy và trên thế giới, không cần biết những người chung quanh có không nghe anh nói không. Anh chế tạo ra cái sự rất “uyên bác”, rất “trên thông thiên văn, dưới thu c đưa lý” của anh mà thôi. Anh nói mọt câu, kể ra thì cũng “chí lý”:

- Tôi nghĩ, chúng ta cần phải tiếp xúc, phải nói chuyện để học hỏi những điều hay, điều tốt. Muốn thế, chúng ta phải nói chuyện với các luật sư, bác sĩ, các dân biểu, những người hay thảo luận, những đưa c... thì kiến thức của chúng ta mới mở rộng chế còn nói chuyện với những người “homeless” thì học hỏi được cái gì ?

Tôi không nói rằng anh nói không đúng những điều kiến nào đưa anh có nhu cầu học tiếp xúc, nói chuyện với các tầng lớp trên trong khi anh chế là mọt người bán trái cây ven đường ? Và chính anh là “nhân vật” giỏi những cho tôi viết cái phim này. Tôi cảm ơn anh lắm lắm.

Tôi vẫn nghĩ rằng, trong mọt chế mọt nào đó, những “người đưa bạn kho đưa” là những người hạnh phúc nhất (mọt dù hạnh phúc chế là mọt danh tiếng và mang mọt ý nghĩa rất tiếng đưa). Tôi sao tôi nói về hạnh phúc ? Bởi vì khi họ nói ra những điều mà họ chế tiếng tiếng về vọt thôi, nghĩa là những điều chế a tiếng có hay chế a tiếng xảy ra trong đời họ, chế là họ sống trong cái thế giới của sự tiếng tiếng. Đó là cái thế giới riêng của chính họ, (mọt thế giới “o” những chế nọt đi nọt lối nhu cầu, thét rọt họ tiếng đó là sự chế) và họ chế không cần biết đến cái thế giới chung quanh họ của. Nhờ thế, tôi có thể kể bạn rằng những người “đưa bạn kho đưa” là những người hạnh phúc nhất trên trần gian này. Chế chế có điều gì về vọt không ?